

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

"הלאי והיו אנ"ש והתמימים

מדקדקים

בימה לדיון בין התמימים ואנ"ש
להגברת הלימוד והעיון
בשיחות תנש"אתשנ"ב

גליון נז

דבר מלכות ש"פ תרומה תשנ"ב

תוכן

רב שיפסוק שאסור לבכות בשבת / עמ' 4

יומן מרתק מהתוועדות ש"פ תרומה תשנ"ב

חיים מאושרים, בפשטות / עמ' 6

הרה"ח משה לייב מאירי - משגיח בישיבה קטנה חח"ל צפת
מלמד אותנו את סוד השמחה האמיתית מתוך השיחה

הכל מתחיל מהזהב / עמ' 10

נקודת השיחה בשפה פשוטה ובהירה

"לשמי" - שייך לכל אחד? / עמ' 12

עיון במקורות נוספים שופך אור על הנושאים המרכזיים שבשיחה

הרצון העמוק שמניע את היהודי / עמ' 14

ביאור בקצרה למושגי יסוד בשיחה

יו"ל ע"י מערכת 'מדקדקים'

שע"י תלמידי התמימים בישיבת תות"ל המרכזית

770 - בית משיח

•

יוצא לאור לקראת ש"ק פרשת תרומה תשע"ט

הגיליון הבא יצא לאור בעז"ה לקראת ש"ק פרשת תצווה

אנ"ש והתמימים מוזמנים לשלוח הערות ותגובות עד יום שלישי ז' אדר א'

לתרומות והקדשות, לתגובות, או להצטרפות לקבלת הקובץ באימייל מידי שבוע:

©medakdekim770@gmail.com • +1(540)358-5152

מנות כ"ק אדמו"ר שליט"א - באדיבות מערכת RebbeDrive

קיבוץ גלויות - הרגע לפני

ובפרט שבהתוועדות באים להשתתף ג"כ (ברוב הפעמים) יהודים ממדינות אחרות, ובאופן שהקהל כאן מהווה "דוגמא חי" לכמה וכמה יחידים, ועד לכל קהילות ישראל. ועד שזו נעשית הקדמה קרובה לקיבוץ כל נדחי ישראל בגאולה האמיתית והשלימה.

שלימות 'מצות רצונך' בגאולה

כוונת מצוות תפילין היא שעבוד הלב והמוח, ועד שכוונה זו היא חלק מגוף המצוה, ד"עיקר המצוה וקיומה תלוי" בכוונתה". והרי שלימות הענין דשעבוד הלב והמוח תהי' בגאולה האמיתית והשלימה דוקא.

ונוסף להשלימות בכוונת המצוה, הרי גם קיום מצוות תפילין בפשטות יהי' אז בשלימות - "כמצות רצונך", כיון שאז יניחו כל בני ישראל ב' זוגות תפילין, ויתירה מזו - ד' זוגות תפילין, ראב"ד ושמואל רבא, ר"ת ורש"י.

כל יהודי עשיר

יש בכחו של כאו"א מישאל, האנשים הנשים והטף, לתת לנדבת המשכן ובית המקדש "זהב וכסף ונחשת" ועד ל"אבני שהם ואבני מילואים" - כיון שביהודי לא שייך כלל הענין ד"רש", ובמילא יש ביכלתו לנדב לבנין המשכן והמקדש את כל הענינים האמורים!

ולא רק באופן שהוא מבטיח עתה, שלכשירחיב יתן "זהב וכסף גו'", אלא כבר עתה, יש לו "זהב וכסף ונחשת" במזומן, ועד ל"אבני שהם ואבני מילואים" (וכל שאר הענינים שבינתיים) - במזומן!...

"ובלע המוות לנצח" - בתקופתנו

ועוד, והוא העיקר, שזוכים תיכף ומיד לגאולה האמיתית והשלימה . . ובמילא, כולנו נלך, באופן דנשמות בגופים דוקא, נשמה בריאה בגוף בריא בשלימות - כל החיים אתנו היום, כולל גם כל בני ישראל שמתקיים בהם "הקיצו ורננו שוכני עפר" - לארצנו הקדושה . . ובפרט - אלה שנהרגו על קידוש השם . . ושזה יהי' המקרה האחרון בענינים אלו, ובענין הפטירה בכלל, ומעתה יחיו כל בני ישראל בחיים נצחיים וארוכים.

אסור לבכות בשבת...

כ"ק אדמו"ר שליט"א נכנס להתוועדות בשעה 1:38. אחרי ברכת בופה"ג ו"מזונות" ניגנו כרגיל "עס קומט שוין די גאולה", וכ"ק אדמו"ר שליט"א עודד את השירה בשמחה רבה, וכמה פעמים עודד בב' ידיו הק', וכן עודד לעבר קבוצות האורחים מצרפת וקליפורני', תוך שהוא עונה "לחיים" לכל הכיוונים. באמצע הניגון נתן פרוסת עוגה לילד שארף שי'.

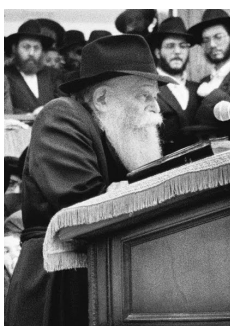
שיחה א' ארכה כ-7 דקות, וכ"ק אדמו"ר שליט"א פתח בהמשך לניגון באומר שעיני הגאולה קשור במיוחד לפרשת תרומה. אחרי השיחה שרו "שובה ה'", וכ"ק אדמו"ר שליט"א עודד את השירה כמה פעמים, וכשהגיעו לתנועה החוזרת ללא מילים עודד כ"ק אדמו"ר שליט"א וסימן לחזור עלי' כמה פעמים.

שיחה ב' ארכה כ-10 דקות, ובה הדגיש כ"ק אדמו"ר שליט"א את ענינו של חודש אדר - "בריא מזלי". אחרי השיחה שתה כ"ק אדמו"ר שליט"א מהכוס וטעם מה"מזונות" (וכן אחרי כל השיחות הבאות). הקהל ניגן "כי אלקים יושיע ציון".

שיחה ג' ארכה כ-12 דקות, ובה היו ביטויים מיוחדים על הגאולה הקרובה. בין השאר אמר שאפילו אם נצטרך לחכות חצי שעה עד ביאת המשיח, הרי בינתיים יש לנצל את הזמן לעבודה בזמן הגלות בתכלית השלימות, אבל הזמן שנשאר הוא רק רגעים אחדים ולא חצי שעה!

אחרי השיחה שרו את הניגון של "יחי אדוננו מורנו ורבינו". מיד אחרי הניגון קם ר' יצחק שי' גנזבורג וזעק: כ"ק אדמו"ר שליט"א אמר כמה פעמים שמי שתובעין ממנו יש לו כחות לפעול בענין, ולכן צועקים ובוכים ותובעים: גלה כבוד מלכותך עלינו!

כ"ק אדמו"ר שליט"א הקשיב היטב לדבריו, ולאחר שהנ"ל סיים - חיך כ"ק אדמו"ר שליט"א חיך רחב ואמר "מסתמא איז דא א רב, זאל ער מכריז זיין אז

וויינען איז אסור אין שבת!" [=מן הסתם יש כאן רב, שיכריז שלבכות אסור בשבת].

לאחרי כמה רגעים, כשלא ענו שום דבר, חזר שוב: "מסתמא איז דאָ אַ רב, זאָל ער פסק'נען אַז וויינען איז אסור אין שבת! פון אַלע מסובים איז ניטאָ קיין איין רב?! [=מן הסתם נמצא כאן רב, שהוא 'פסוק שלבכות אסור בשבת! בין כל המסובים אין רב אחד?!], וכעבור עוד כמה רגעים הוסיף: "נו, קלייבט זיך אויס אַ רב!" [=נו, תבחרו רב].

הרב יהודה קלמן מאראל אוו שליט"א קם והתחיל להכריז בקול נמוך, ואמר כ"ק אדמו"ר שליט"א: "רוף אויס העכער, איך וויל אויך הערן!" [=תכריז יותר בקול, אני רוצה לשמוע]. הנ"ל הכריז בקול רם: מכיון שבשבת צ"ל עונג הרי ענין הבכ"י מופרך, לחיים. כ"ק אדמו"ר שליט"א בירכו בקול רם: "ברכה והצלחה", והתחיל לנגן את ניגון ההקפות לאביו הרלוי"צ ז"ל! ברגעים אלו הי' הקהל נרגש ביותר ומופתע מהתייחסות כ"ק אדמו"ר שליט"א, הדיבורים והניגון...

כ"ק אדמו"ר שליט"א עודד את השירה בשמחה רבה ועצומה בב' ידיו הק', ובקטע הידוע סימן לחזור עליו י"א פעמים וגם אח"כ המשיך לעודד בחוזק.

שיחה ד' ארכה כ-10 דקות. לאחרי השיחה ניגנו ניגון שמחה של שמח"ת, וכ"ק אדמו"ר שליט"א עודד בחוזק. בסיום הניגון סימן לחזן ר' משה שי' טלישבסקי לנגן "יהי רצון... שיבנה ביהמ"ק", ומיד כשהתחילו "שיבנה" עודד כ"ק אדמו"ר שליט"א בב' ידיו הק' בתנועות חזקות שוב ושוב.

שיחה ה' ארכה כ-12 דקות, ובה הזכיר כ"ק אדמו"ר שליט"א בנוגע לחלוקת המשקה. לאחרי השיחה חילק את המשקה - 6 בקבוקים (מספר קטן יחסית). לכ"א מלוקחי המשקה אמר כ"ק אדמו"ר שליט"א: "זאָל זיין בהצלחה רבה" [=שיהיה בהצלחה רבה], ומזג מהבקבוק לגביע ומהגביע לכוס המקבל.

אחרי ההכרזות החל כ"ק אדמו"ר שליט"א לנגן (בפעם השני' בהתוועדות זו) את ניגון ההקפות לאביו הרלוי"צ ז"ל, ועודד בחוזק רב בב' ידיו הק' בתנועות נמרצות, וכן באמצע הניגון בתנועות מהירות. כ"ק אדמו"ר שליט"א טעם מה"מזונות", ואח"כ עודד לעבר המשב"ק ר' שלום בער שי' גנזבורג.

אח"כ הזכיר אודות ברכה אחרונה. ההתוועדות הסתיימה בשעה 3:05 לערך.

(מתוך דברי משיח תשנ"ב ח"ג, באדיבות 'המכון להפצת תורתו של משיח')

להיות

רבנים ומשפיעים מדברים
ומתוועדים על הבכ"ן שבשיחה

גילוי המציאות הפנימית - יהודי עשיר ומאושר

הרה"ח משה לייב מאירי - משיגח בישיבה קטנה חח"ל צפת עיה"ק ת"ו

אנחנו נמצאים בשבוע פרשת תרומה, בה מקבלים את הצייווי על הקמת המשכן. אין מי שקורא את הפרשה ולא נזכר תיכף ומיד בבנין בית המקדש השלישי, וכמו כן במארוז"ל על הפסוק "ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם - בתוך כל אחד ואחד". הדבר מלכות השבוע גם הוא מיוחד לא פחות, אפשר אולי לסכם אותו בכמה מילים?

הדבר מלכות השבוע הוא אחד הדבר מלכות'ים המיוחדים ביותר שהרבי נתן לנו. בדבר מלכות הזה הרבי מעניק לנו מבט שאיתו אנחנו יכולים להתחיל להיות חיים של גאולה, חיים מאושרים, כאן בעולם הזה הגשמי. כל אחד בעניניו שלו יכול להרגיש שמחה אמיתית וטהורה שנשאבת מזמן הגאולה.

זו הנקודה שהרבי מדבר עליה בדבר מלכות - גם בהוראה למעשה בפועל, שכל יהודי צריך להיות עשיר, ולא רק ברוחניות אלא גם ובעיקר בגשמיות; ובכלל, לאורך הדבר מלכות - שליהודי יהיה פשוט טוב. שיהיו לו חיים טובים מאושרים, שמחים ומשוחררים יותר, וכל זה כפי שהרבי אומר "בטבע בני אדם" - שהשמחה משפיעה על כל הפרטים בחיי היום יום.

נתחיל מההתחלה.

הרבי פותח את השיחה בשאלה, שאם מתעכבים עליה היא קשה ביותר. הרי שלמה המלך אומר "השמים ושמי השמים לא יכלכלוך, אף כי הבית הזה" - בניחותא; כלומר, שכל העולמות העליונים, "השמים ושמי השמים", אינם יכולים להכיל את הקב"ה, ומה כן יכול לגלות את הקב"ה - בית המקדש, וקודם לכן המשכן. אלו דברים מוגבלים ומדודים ביותר, עם פרטים מאוד ספציפיים - ודוקא הם מגלים את הקב"ה בעולם.

החידוש האדיר הזה שלא היה מאז בריאת העולם ועד המשכן, החיבור העוצמתי הזה של גבול ובלי גבול שמגיע בכח העצמות, פעולה קדושה ומיוחדת כזו - אמורה, לכאורה, להיות שייכת רק לאנשים רמי מעלה, שעבדו על עצמם להפשיט ולזכך את גשמיותם. זו אמורה להיות פעולה של מתי מעט צדיקים, שבקדושה וטהרה יכולים לפעול כזה ענין אלוקי.

הנקודה שהרבי מדבר עליה לאורך הדבר מלכות - שליהודי יהיה פשוט טוב. שיהיו לו חיים טובים מאושרים, שמחים ומשוחזרים יותר, וכל זה כפי שהרבי אומר "בטבע בני אדם" - שהשמחה משפיעה על כל הפרטים בחיי היום יום

ובכל זאת, אנו רואים שמי שפעל את והיה שותף בבניית המשכן היו כל עם ישראל - אנשים נשים וטף! לכאורה, זה ממש לא הגיוני לומר שכל ילד, אשה או איש מעם ישראל ראויים לפעול את הענין הנעלה הזה. ואכן רואים, באמת, שבתכנון ובניית המשכן השתתפו אנשים מיוחדים - כמו בצלאל ואהליאב וכו'.

ובפרט כמו שהרמב"ם כותב - שלעשות את העבודה מאהבה וכוונה לשמה, לעשות את האמת מפני שהוא אמת, היא מעלה גדולה מאוד ואין כל אדם זוכה לזה. אז איך יכול להיות שכל עם ישראל היו שותפים בבניית המשכן?

ומהו ההסבר? באמת כל יהודי שייך לפעול ענינים אלוקיים שכאלה?

הביאור בזה הוא דבר פשוט, אומר הרבי: כיון שהציווי לבניית המשכן היה אחרי מתן תורה, שבו נפעל המצב שכל יהודי באיזה מצב ואיזה מקום שיהיה, ולא משנה מה הוא מרגיש, הרי בפנימיותו הוא במדריגה הכי נעלית שיכולה להיות. באמת ובפנימיות הוא שייך גם לענין הזה של עבודה לשמה, "לעשות האמת מפני שהוא אמת".

כידוע ההלכה המפורסמת מהרמב"ם, שהרבי מביא אותה עשרות פעמים - שכאשר יהודי צריך על פי דין לתת גט לאשתו אך אינו רוצה, הרי מרביצים לו וכופים אותו עד שיאמר "רוצה אני". ולכאורה - אם מכריחים אותו, הרי הוא לא זה שנותן את הגט; זה נגד רצונו, והגט חייב להיות ברצון!

אלא, שרצונו הפנימי של יהודי הוא לתת את הגט, כי רצונו הפנימי הוא לעשות את רצון השם! וזה דבר שנפסק גם להלכה - שכאשר כופים אותו מתגלה רצונו האמיתי.

מכאן הרבי מגיע לנקודה נוספת, שלכאורה על פי כל הגיון תרומת המשכן היתה צריכה להתחיל בכסף ונחושת - הן מצד הכמות שהשתמשו במשכן, הן מצד הכמות שהיתה אצל בני ישראל, והן בסדר בפרשה 'מן הקל אל הכבד'. ועם זאת, מתחילה הפרשה דוקא בזהב.

אלא שהתורה לא מדברת על בניית המשכן כרגע - כמה צריך למשכן וכמה נמצא אצל בני ישראל. התורה מדברת על בני ישראל מצד עצמם, על מצבו האמיתי של יהודי! שמבלי הבט על מצבו בחיצוניות, הרי הוא בדרגת זהב - "זה הנותן בריא".

ומה בעצם החידוש פה? מה מתווסף לי ולכל יהודי בדור השביעי, מהידיעה ש"כל יהודי זהב"?

הנקודה הזו משנה לחלוטין את הגישה של יהודי לעולם, ומעניקה לו חיים שונים וגאולתיים.

ובהקדם, שהשיחה מגיעה בפתחת חודש אדר - שבו "מרבים בשמחה", ולכן התוכן של השיחה ענינו הוא השמחה של יהודי.

הקשר לחודש אדר הוא - שהשמחה הכי גדולה שיכולה להיות ליהודי היא, מהידיעה שבכל מקום שהוא נמצא, לא משנה מה או חושב או מרגיש - הקב"ה נמצא איתו! כפי שהרבי מדגיש שכל יהודי הוא בנו יחידו של מלך מלכי המלכים הקב"ה, והקב"ה מעיד עליו שהוא הדבר הכי חשוב בעולם, ולכן הקב"ה משנה את הסדר בתורה ומתחיל את הפרשה עם זהב, כדי להגיד שזה המקום שלו!

עצם הנקודה הזו משנה לחלוטין את הגישה של יהודי לעולם, ומעניקה לו חיים שונים וגאולתיים

הידיעה שכל יהודי נמצא במדריגה הזאת ש"עושה האמת מפני שהוא אמת" מביאה אותו לשמחה עצומה שמשנה את חייו הגשמיים, שהרי תנועת

מכיון שמלך מלכי
המלכים הקב"ה בא
אליו ולוקח אותו
איתו עמו בביתו
ביחוד אמייתי,
הרי מכך מגיעה
השמחה הגדולה
ביותר שיכולה
להיות ליהודי -
שמבלי הבט על
מעמדו ומצבו, הרי
הקב"ה איתו תמיד.
זו השמחה שהרבי
מעניק לנו בדבר
מלכות

השמחה היא שהופכת את האדם לא רק לבן עולם
הבא (כסיפור הידוע על הבדחנים) אלא פשוט
בגשמיות - בן עולם הזה אמייתי, עם חיים מאושרים
שמחים ואמייתיים.

כשיהודי נכנס לחודש אדר, שצריך להיות בשמחה,
ושואל את עצמו על מה בדיוק להיות שמח? בא
מיד דבר מלכות תרומה ואומר לו: "יש לך על מה
לשמוח, מבלי הבט על מעמדך ומצבך הרי אתה
בנו יחידו של הקב"ה. הקב"ה מעיד עליך שאתה
החשוב ביותר מנכסיו שלו!"

הרבה פעמים יהודי קם בבוקר, ויכול לשכוח
מהנקודה העצמית והפנימית הזאת, מהמציאות
האמיתית שלו. בא הרבי ושם לו תמרור, מזכיר
לו שזה המציאות האמיתית שלו - הקב"ה בכבודו
ובעצמו מעיד עליו שהוא זה!

למרות כל זאת, הרי "ידע אינש בנפשי" מצבו
החיצוני, אז ממה השמחה הגדולה כל כך על
הפנימיות והאמת שלו?

אולי יש לומר שבשביל להעמיק קצת ולהבין יותר את הענין, יש ללמוד הדק
היטב את פרק ל"ג בתנאי. שם אדמו"ר הזקן מבאר באריכות אודות השמחה
שיש ליהודי כשהוא מתבונן בענין של 'יחוד ה' האמתי' - ממשל המלך שיוורד אל
הדיוט ושפל אנשים, מגיע אליו לביתו ולוקח אותו עמו לביתו, מכניסו לחדרו
האישי ומחבק ומנשק אותו. וכך הוא בכל יהודי - מכיון שמלך מלכי המלכים
הקב"ה בא אליו ולוקח אותו איתו עמו בביתו ביחוד אמייתי, הרי מכך מגיעה
השמחה הגדולה ביותר שיכולה להיות ליהודי - שמבלי הבט על מעמדו ומצבו,
הרי הקב"ה איתו תמיד.

זו השמחה שהרבי מעניק לנו בדבר מלכות - השמחה הפנימית. שמחה שמבטלת
את כל העניינים הבלתי רצויים, ובפרט בשנה זו המעוברת, כאשר ישנם שישים
יום של שמחה שמבטלים בשישים את כל העניינים הבלתי רצויים.

השמחה האמיתית הזאת צריכה לבוא לידי ביטוי גם בחיצוניות. יהודי שחי את
הדבר מלכות הזה מקרין את זה על כל הסביבה, הוא מחייך לכולם, טוב לו
בגשמיות, הוא שמח ו'מאיר' בכל רגע נתון.

לסיכום

נקודת השיחה בשפה פשוטה ובהירה

הזהב היהודי

פרשתנו, פרשת 'תרומה' - נקראת פעמים רבות בשבת הראשונה של חודש אדר. "מזלו הבריא" של עם ישראל בחודש זה, קשור באופן מיוחד לאופן הייחודי בה מתבארת מעלתו של היהודי בפרשת 'תרומה'.

בפרשתנו, מצווים בני ישראל בתרומת המשכן. הקב"ה מפרט את מיני הנדבות במילים: "וזאת התרומה אשר תקחו מאתם זהב וכסף ונחשת". המצווה לתרום למשכן הייתה מוטלת על כל העם היהודי. אנשים, נשים וטף.

כמו היום, גם אז היו בבני ישראל שכבות אוכלוסייה שונות. היו עשירים יותר, והיו עשירים פחות. נדבת המשכן הייתה אמנם חובה לכל, אך הדרישה בפועל הייתה - איש איש, כפי יכולתו.

אמנם ביציאתם ממצרים, נטלו עמם בני ישראל זהב רב; עם זאת, הרי תמיד יישאר הזהב מיעוט ביחס לכסף או לנחושת. ולכן, בפשטות, היה הזהב מצוי פחות בכיסם של היהודים ביחס לכסף ולנחושת.

היאך, אם כן, נשאלת השאלה, מתאים להתחיל את 'תפריט' התרומות בחומר היקר ביותר - "זהב"?

בכדי להבין זאת, נביט מעט על המשכן ככלל, ועל האופן בו הוא נבנה על ידי בני ישראל.

כמו בנדבת המשכן, גם בבנייתו מחויבים כל העם היהודי, אנשים נשים וטף. החידוש הנפלא בהקמת המשכן, היה ביצירת מקום גשמי בגבולות העולם הזה אשר יש ביכולתו לשמש מקום להשראת השכינה - "דירה לו יתברך בתחתונים".

הקמת ונדבת המשכן צריכים היו גם להיעשות 'לשמו יתברך'. המשתתפים היו צריכים לכוון בבניה ובנדבה לקב"ה בלבד. בלי אינטרסים, רק לה' לבדו.

למטרה נעלית זו, הרי שבניית המשכן והקמתו, הייתה לכאורה צריכה להיערך על ידי אנשים חשובים, מורמים מעם, כאלו אשר במראה אלוקים יביטו ומשכן יבנו על פיו. עם זאת, בניית המשכן נעשתה על ידי כל אחד ואחד מישראל, ה'עמך' והאנשים הפשוטים שעד לא מכבר עסוקים היו בסוג בניה אחר לגמרי - בניית הערים המצריות, פיתום ורעמסס.

מהיכן שאבו בני ישראל את הכח לבנות משכן לה? איך יכול אפילו יהודי פשוט שבפשוטים, לחצוב מקום בגשמיות העולם לשכינתו יתברך?

התשובה על כך - יסודה בנתינת התורה במעמד הר סיני.

או, כשנתבטלה הגזירה בין עליונים לתחתונים, ניתן הכח לכל יהודי, להמשיך שכינה למטה, ועד אשר השכינה שוכנת בתוך תוכו - של כל אחד ואחת מישראל. בנתינת התורה, התבטלו החילוקים שבעם. לפתע נוצרה 'נקודה יהודית' אחת, חיובית שווה ומשותפת לכל יהודי ויהודיה.

מתן תורה גילה את חשיבותו ומעלתו של היהודי, אשר גם בהיותו 'בתחתונים' - בגבולות הבריאה, יעמוד במעמד ומצב של 'עליונים', למעלה מגבולות הטבע.

כעת, ברור מדוע נמנה הזהב ראשון בתרומות למשכן. אולי במגבלות העולם, הזהב מועט מן הכסף; אך כאשר יהודי ניגש לנדבת המשכן - הזהב הוא הראשון, היקר והחשוב מכל אותו נותן היהודי למצווה. זהו בעצם, 'הזהב היהודי'.

גם עניינו של חודש אדר בו נאמר כי מזלם של בני ישראל - "בריא". ולא שבני ישראל זקוקים במיוחד להבראת המזל, שהרי לימדו אותנו

חכמינו שבני ישראל הם עם שמיימי שאינם תלויים במזלות. אך בחודש זה, מתלבשת הצלחתו של היהודי בגדרי הבריאה והמזלות - גם חוקי הטבע הכפופים למזלות מגלים את מעלתו של היהודי, וגם בעולם הגשמי רואים כיצד הוא בריא.

בכל יהודי טמונה עשירות מופלגה, רוחנית וגשמית. על היהודי בעבודתו את ה' מתוך שמחה לגלות את אותה עשירות, את אותו הזהב, בחייו ובסביבתו. בדורנו, הדור האחרון לגלות והראשון לגאולה, מוכפלת ברכת ה' לכל יהודי, בכל מקום. כעת, הגיע הזמן לחשב מסלול מחדש. עשירות אינה רק חלום או אפשרות, העשירות הגשמית והרוחנית הינה מציאות אמיתית, הניתנת לכל יהודי בעם.

נו, וכמה אתם נותנים?

מראי מקומות

מבט מעמיק על השיחה
על פי עיון במקורות נוספים

בדבר מלכות תרומה (ס"ד) מקשה כ"ק אד"ש מה"מ בנוגע לצייווי תרומת המשכן, כיצד יתכן שכל אחד מִישראל יטול חלק בתרומת ועשיית המשכן, בשעה שהקב"ה ציווה שנתינת התרומה צריכה להיות "לי" - "לשמי", דרגא שאינה שייכת לכאורה לכל ישראל, אנשים נשים וטף?

תירוצים אחרים לשאלה: לא כל יהודי שייך ל"לשמה"

שאלה זו מתורצת לכאורה במקומות אחרים בתורת הרבי:

בשיחה לפרשת תרומה המצויינת בהערה 42 בשיחתנו (לקו"ש חט"ז שיחה א תרומה ס"ז), שואל הרבי שאלה ע"ד הנ"ל: מכיוון שהתרומה צריכה להינתן עם כוונה לשמה, איך מתאים זה עם הדין שבתרומת השקלים היו הגזברים גובים אף בעל כורחו של היהודי - שאז אין כוונה כלל, ובוודאי שלא כוונה לשמה?

ומתרץ שם, ע"פ שני דיוקים בפסוק, שהצייווי "לי" - "לשמי" נאמר אל הגזברים, שהם אלו שעושים את ה"ויקחו", שהלקיחה להקדש צריכה להיעשות לשמי.

התייחסות נוספת לענין ישנה בשיחת ש"פ משפטים תשמ"ז, שם מחלק בין תרומות שהיה צורך בהכשרתם ע"י מעשה האדם לפני תרומתם (כגון תכלת, ארגמן, תולעת שני וכד'), לאלה שניתנו כמו שהם (כגון חח וזום וכדו') - שדוקא בדברים שהיה צורך במעשה נוסף להכנתם נדרשה גם כוונה לשמה; אך כאשר לא נדרש מעשה נוסף, אז הכוונה היא בעצם ההבאה, שבהכרח נעשית לשמה.

התירוץ אצלנו: כל יהודי שייך ל"לשמה"

אמנם, לפי הביאורים הנ"ל, עדיין נשארת ההנחה שלא כל יהודי שייך לעבודה זו של "לי לשמי". אך אצלנו בשיחה, מגלה הרבי עומק חדש:

ראשית, מחזק הרבי את הקושיא ע"פ פנימיות הענינים - שתוכנה של עשיית המשכן הוא לעשות לו ית' דירה בתחתונים בעוה"ז, להוריד את עצמותו ומהותו בעוה"ז, שזהו חידוש נפלא שבבית גשמי תהיה השראת השכינה.

ולכן, מוסיף ומקשה: "ובפרט שה"ויקחו לי תרומה" צריך להיות "לי לשמי" - כלומר, מכיון שבמעשה של השראת השכינה נדרשת כוונה מיוחדת, ששייכת לכאורה רק באנשים נעלים ביותר, וא"כ איך שייך הענין לאנשים רגילים - כאו"א מירשאל, אנשים נשים וטף.

והביאור הוא, שבמתן תורה - ע"י הבחירה בגוף היהודי דוקא - נפעל שגם בהיותו נשמה בגוף הגשמי פה למטה מאוחד הוא עם העליונים, מצד החלק אלוקה ממעל ממש שבו. ועפ"ז מבאר הרבי את דברי הרמב"ם על כל יהודי, ש"מתוך שלא לשמה בא לשמה" - שכל עבודת היהודי, אף כשנעשית "שלא לשמה", ה"תוך" שלו הוא "לשמה" בגלל החלק אלוקה שבו.

ועפ"ז מתרץ הרבי את ב' השאלות: ע"י זה שאצלם נפעל החיבור דעליונים ותחתונים, יכולים הם לפעול זאת גם במשכן - שתהיה השראת השכינה בבית גשמי; ומבלי הבט על מצבו ודרגתו, תמיד יכול הוא לעשות את המשכן "לי" - "לשמי", כי מצד התוך והפנימיות שלו המעשה הוא "לשמה".

שיעור דבר מלכות • המשך מעמ' 14

כדי להוסיף בכבוד שמים בעולם, שיתגלה בעולם כמה טוב לישראל המקיימים את התורה [בדומה לפירוש הבעש"ט ש"רעבים גם צמאים" - יהודי שרוצה מזון גשמי, לאמיתו של דבר זה בגלל ש"נפשם בהם תתעטף" - שנשמתו משתוקקת לברר ניצוצות].

(ד) אמנם, גם לפי אופן הג', מדובר ביהודי המתנהג כראוי, והבעיה היא רק בכוונתו הפסולה. מה יהיה ביהודי שנוהג שלא כראוי - למשל, כשלומד ומתנהג להיפך (שעליו נאמר "ולרשע אמר אלקים מה לך לספר חוקי"), וקל וחומר ביהודי שאינו מקיים תורה ומצוות כלל?! על כך ישנו ביאור נוסף:

אפילו כאשר יהודי נוהג להיפך מרצון ה', ישנה עצם נשמתו ש"גם בשעת החטא היתה באמנה אתו ית'". ומצד עצם הנשמה, נרגש שהסיבה לעשיית החטא (למרות שמצד עצמו יהודי אינו שייך כלל לעבור על רצון ה') אינה אלא כדי להגיע למעלת התשובה - כלומר, שאפילו הירידה היתה למטרה חיובית, "לשמה".

על פי: (א) ד"ה ואלה המשפטים תשל"ח ס"ה (סה"מ מלוקט ח"א ע' שח וא"ל); (ב) לקו"ש ח"ד ע' 1130. ח"ח ע' 167. ח"כ ע' 50. ד"ה אלה תולדות נח תנשא ס"ד (סה"מ מלוקט ח"ה ע' 0). ועוד; (ג) לקו"ש ח"כ ע' 52; (ד) לקו"ש ח"כ שם הערה 48, ובהנסמן שם. ע"ש היטב ולהעיר מלקו"ש ח"ז ע' 41 בהערות.

שיעור דבר מלכות

ביאור בקצרה למושגי יסוד בשיחה

מתוך שלא לשמה בא לשמה (סעיף ה')

אמרו חז"ל "לעולם יעסוק אדם בתורה ובמצווה אפילו שלא לשמה, שמתוך שלא לשמה בא לשמה". במאמר זה מבטאים חז"ל את רצונו האמיתי והפנימי של יהודי, איזה שלא יהיה, שתמיד קשור לה'. בתורת הרבי מובא המאמר רבות, ונלמדים ממנו כמה ענינים במעלת היהודי:

(א) ראשית, הקביעה שבפשט דברי חז"ל - שגם יהודי הנמצא במצב נחות, ועובד את ה' רק עבור מניעיו האישיים ("שלא לשמה"), בודאי יגיע בסופו של דבר לשלימות האמיתית ויעבוד "לשמה".

(ב) אמנם, לפי האופן הא', רק בעתיד יתגלה הקשר של יהודי כזה לקב"ה; והרבי מוסיף, שבעצם כבר בהווה יהודי זה קשור לקב"ה - לפי הביאור הפנימי ב"מתוך שלא לשמה בא לשמה":

גם יהודי שעובד "שלא לשמה" - הרי באמת ה"תוך" והפנימיות שמניע אותו הוא ה"לשמה", רצונו הפנימי והאמיתי [ולכן "האומר סלע זו לצדקה על מנת שיחיה בני הרי זה צדיק גמור", ויותר מכך - אפילו "נפלה סלע מידו ומצאה עני . . . הרי הוא מתברך עליה", כי המניע האמיתי לנתינת הצדקה היה מרצונו הפנימי לקיים מצוות].

(ג) אמנם, גם לפי האופן הב', הרצון הפנימי הוא בהעלם, ומה שנראה בגלוי הוא הרצון האנוכי ב"שלא לשמה"; והרבי מוסיף שאפילו ברצון הגלוי ישנו ענין חיובי:

"מתוך שלא לשמה בא לשמה" היינו, שה"תוך" והפנימיות של ה"שלא לשמה" - המניע האישי עצמו - הוא "לשמה". כלומר: יהודי שמקיים תומ"צ עבור שכר או הנאה גשמית, זה עצמו שהוא רוצה שכר וטובה גשמית - המניע האמיתי לכך הוא

המשך בעמ' 13

צריך עיון

נקודות לעיון והתבוננות בשיחה השבועית

לו שייכות (אפילו כגר) אל (ארץ מלשון) רצון של נכרי ח"ו". ויש לעיין בתיווך הביאור כאן, עם המבואר באריכות בד"מ ויגש (ס"רט), אודות הכח של הקב"ה שלמעלה מהעולם לחבר "רצון איש ואיש" - רצון מרדכי ורצון המן. ע"ש בארוכה.

ד. בסעיף י"ב: מדבר אודות הציווי ד"ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם", ואומר: "לאחרי כל הפירושים בפסוק 'ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם' . . . הרי אין מקרא יוצא מדי פשוטו, לכל לראש הפירוש בזה בנוגע להלכה למעשה הוא - שעל בני" מוטל החיוב לבנות את בית המקדש. ובנוגע אלינו הכוונה - לבנות את בית המקדש השלישי, בפשטות ממש...". והנה בד"מ שבע שעבר (משפטים, ס"ט) אומר: "שעדיין לא נתקבלה ההודעה והציווי ונתנית-כח ד"ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם" . . . בנוגע לבנין ביהמ"ק השלישי". ויש לעיין, כיצד יתישבו שני הביטויים יחדיו.

ה. בכללות הביאור בשיחה: לאורך השיחה מסביר קדימת הזהב לכסף, אבל עדיין צ"ע קדימת הכסף לנחושת.

א. בסעיף ב': שואל בנוגע לשייכות של פרשת תרומה לחודש אדר. ומוסיף: "להיותה שנה מעוברת ישנם בשנה זו שני אדרים. וכעת - כשקורין פ' תרומה - נמצאים בתחילת חודש אדר ראשון". ולכאורה, היכן רואים שמדבר בהמשך השיחה אודות "אדר ראשון"?

ב. בסעיף ד': בנוגע לשאלה כיצד כל יהודי ואפי' אשה וילד קטן יכול לסייע בבניית המשכן, לכאורה מדובר בעניין השייך לאנשים נעלים - מחדד כ"ק אד"ש מה"מ (בסוגריים): "כפי שהי' בנוגע לעצם עשיית המשכן, שנעשה ע"י בצלאל וימלא אותו רוח אלקים גו", ע"פ הוראות משה רבינו ששמע מהקב"ה עצמו" כו'.

ויש לעיין ע"פ המסקנא שבהמשך השיחה, שמצד פנימיותו של כל יהודי יכול הוא לעשות משכן לה' כו' - מדוע דוקא בצלאל בנה את המשכן?

ג. בסעיף י': מבאר באריכות אודות החידוש שנפעל במ"ת, שמרומז ב"גמול דלים" דוקא ולא ב"גמול רשים" - ר"ת ג"ר. ואומר: "לאחר מ"ת לא שייך כל המציאות ד"הייתי בארץ נכרי", שתהי'

לזכות

כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א

מהרה יגלה אכ"ר

לזכות

הרה"ח הרב ירחמיאל שי' וזוגתו מ' חנה תחיל' וב"ב:
חיל' מושקא, דבורה לאה, שיינא, מנחם מענדל,
חוה רבקה, דוד, שיינדל גיטל, מנוחה סימא,
צבי הירש, יקותיאל דובער שיחיו

בעלינאָו

שלוחי כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א
להצלחה רבה ומופלגה בעבודת השליחות
לנח"ר כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א

ס. פאולו - ברזיל

נתרם ע"י הרה"ת ר' שמואל וזוגתו מרת שטערנא שרה שיחיו

שפריצער

לזכות

הרה"ח משה מרדכי בן מרים שי' ארנשטיין

משפיע דישיבת חסיד חב"ד ליובאוויטש צפת עיה"ק ת"ו

שיזכה תיכף ומיד לרפואה שלימה וקרובה למעלה מדרך הטבע
לגמרי, וימשיך בהפצת בשורת הגאולה והגואל מתוך בריאות
נכונה ועשירות מופלגה, בטוב הנראה והנגלה לנח"ר כ"ק אדמו"ר
שליט"א מלך המשיח

